

Et dystert minne fra en av de mange sommerturer til Stormoen er den gang da Halvard måtte kjøre til bygds med en kjent håndverker som døde på Stormoen. Halvard ordnet seg på beste måte med den kjøredning han hadde og stod på farten for å dra over veglaust fjell. Snekkerne som beredvillig hadde ordnet med kiste, ble av avdødes sønn spurt om hva han skyldte for arbeidet. Halvard grep da inn og sa: I dag er det han i kista som føres heim. I mårå kan det vårrå ein tå oss. Her ska ingen ta imot betaling. Så dro Halvard alene avsted med den dyrebare last, mens avdødes sønn tok snareste veg til bygds for å skaffe sykebil fra Trondheim. Til avtalt tid, mange timer seinere, var den dystre kjøretur slutt og sykebilen slapp å vente lenge.

Det er slike ting som skaper tillit og gjør at en stoler på en mann som Halvard.

Ja, Halvard har mye å fortelle, for han har opplevd mye. Mye slit med bruing over flomdigre elver, trugeslit i blautmyr og med rykende gamper i meterdjup osksnø oppi Feldal'n.

Men til tross for dette slitet, og med all respekt for det, er det noe annet en sitter igjen med etter en kveldsprat med Halvard. Det er den sunne, livsglade fjellkaren og hestkaren Halvard med de rene trekk og glimtet i øyet, som gjør at den mørke høstkvelden i kjøkkenet på Granli vil bli et lyst minne.

REIDAR JØRGENSEN

Trondhjems Turistforening som forlegger

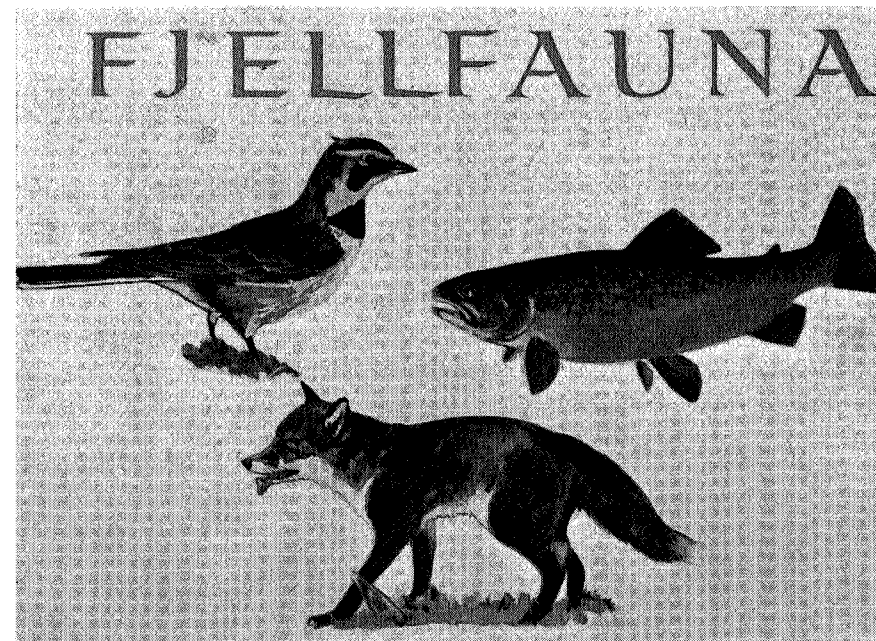
Fra mitt arbeide i TT som sekretær, styremedlem, viseformann og formann, husker jeg at ordet kapital var stadig fremme i debattene. For oss stod begrepet kapital bare i betydningen lånekapital. Riktig-nok måtte vi hvert år legge fram vår status for medlemmene, og der figurerte jo TT som litt av en kapitalist. Men den gangen, som nå, var det bruk for et større kontantutlegg til investering, og det var alltid spørsmål om lån. Slik var det også da planene om en nett, liten Fjellflora, myntet på den «gemene», men naturglade fjellvandrere, begynte å ta form i 1949. Hvordan det ble ordnet den gang, får bli en intern sak, men etter tre års forarbeide så da FJELLFLORA dagens lys i 1952. Det kunne være fristende å bruke litt plass på bokens og foretagendets historie, men kort fortalt kan vi i dag slå fast at boken øyensynlig — for å bruke et forslitt uttrykk — har fylt et lenge følt savn. Det har vært til glede og oppmuntring for meg som fikk æren av å stå som forfatter ved siden av professor Olav Gjærevoll og illustratøren, fru Dagny Tande Lid, å konstatere at boken er blitt en familiebok, til glede både for ung og gammel, akkurat slik vi tenkte det da vi planla prosjektet. Gledelig har det også vært å konstatere at svenskene setter pris på sin utgave, at finnene også fant den formålstjenlig i sitt land, at den engelske utgave som kom for et par år siden, er utsolgt og at islendingene har vist interesse for en utgave på sitt språk.

Ikke så rart at dette første forlagsforetagendet ga mersmak, og at smaken gikk i retning av en pendant til FJELLFLORA — en

FJELLFAUNA. Men det er nå dette med tiltaket, da. Vi som hadde vært med på prosjektet FJELLFLORA, var nok litt tilbakeholdne overfor tanken på å sette i gang forlagsprosjekt nr. 2 — trass i at forholdene nå lå langt bedre til rette enn tidligere. Jeg vil ved denne anledning gjerne få gi litt ære til disponent Hans Mørch i Aktie-trykkeriet. Han viste en optimisme og et ungdommelig pågangsmot i presset på å få i stand FJELLFAUNA som var uimotståelig. Noen vil selvsagt si: Aha — forretningsmannen Mørch fornekter seg ikke. Dertil vil jeg si: Jeg tror det er naturmennesket Mørch, som med sin familie, sin hytte i Tydal og sin FJELLFLORA har følt savnet av en FJELLFAUNA.

Da prosjektet FJELLFLORA så dagens lys i 1952, følte vi en viss stolthet over at det var et rent trøndersk foretagende, bortsett fra illustratøren. Med hensyn til FJELLFAUNA som kom på det norske marked i juli 1966, har vi grunn til å glede oss på samme måte. Daværende konservator ved Museet i Trondheim, nåværende professor ved Norges Lærerhøgskole, Svein Haftorn, tok på seg forfatterskapet og hovedansvaret for opplegg, tekst og godkjennelse av illustrasjonene. Som illustratør fant han fram til tegneren Chr.

Kittelsen, en naturelsker og dyrevenn, som på tilsvarende måte som Dagny Tande Lid gikk inn for oppgaven på ideell basis.

Jeg vil ikke trette leseren med vansker og komplikasjoner i forbindelse med utgivelsen, men kort konstatere at den norske utgaven av FJELLFAUNA så dagens lys i juli 1966, og at den tilsvarende bearbejdede svenske utgave leveres det svenske forlaget Norstedt & Co. i løpet av september d. å.

Det er vel i tidligste laget å spå noe sikkert om FJELLFAUNAs skjebne i relasjon til FJELLFLORA. Det vi i TT i hvert fall hittil kan glede oss over er: F. Bruns Bokhandels Forlag er meget godt fornøyd med mottakelsen blant bokhandlerne. Omtalen i pressen, så vel fra amatører som fra fagfolk, har vært absolutt tilfredsstillende, og uttalelser fra menigmann som har hatt høve til å bruke FJELLFAUNA i sommer, tyder på at den — som FJELLFLORA — vil lindre et lenge følt savn. Det er fristende å gjengi litt av en anmeldelse fra fagmannen, forsøksleder ved Statens Viltundersøkelser, Hj. Munthe-Kaas Lund:

«Denne bok kan jeg anbefale på det aller beste», og slutter med følgende sitat: «Måtte denne lille boken, med sine mangler og feil

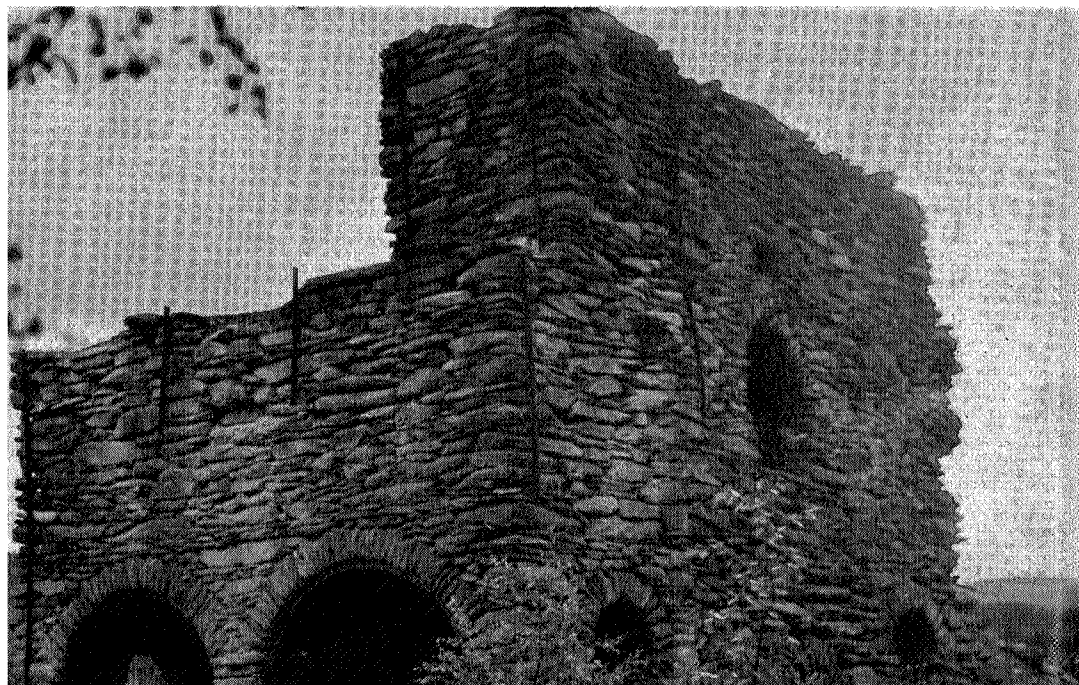
(de er få og små) føre et bedre og rikere fasettert kjennskap til vår fjellfauna.»

Noe av det som har gledet meg mest i forbindelse med arbeidet med FJELLFLORA, er inntrykket jeg nå sitter med: at den har hatt betydning for samlivet mellom barn og foreldre, og mitt inderlige håp er at FJELLFAUNA etterhånden vil vise seg å være et kjærkomment supplement til dette samliv i familier hvor forståelsen av naturfølelsens betydning fremdeles er levende.

Vi er i slagordenes tidsalder. Jeg forsøker meg, jeg også:

FJELLFLORA i den ene og FJELLFAUNA i den andre jakkelommen, når du i fjellet skal vandre.

Smeltehytta på Reitan som skal bli restaurant

Årsberetning for 1965

78. årsberetning

Oversikt over 1965.

Vinteren 1964/65 var en av de snerikeste i manns minne, og foran påskesesongen fikk en store problemer med å få fraktet inn til hyttene betjening og proviant. Men med vanlig god hjelp av våre trofaste venner innen transportsektoren lykkedes det å få alt på plass i rett tid.

Været i påsken var ustabilt og besøket på hyttene ble ikke som ventet. Også sommersesongen fikk merke snetyngden. Vi måtte utsette åpningen av hyttene til 3. juli, men selv da vi åpnet hyttene lå sneen dyp i fjellet og fristet ikke til fotturer. Så sent som den 14/7 måtte vi skrive i avisene og advare fotturister som ikke var kjent med terrenget, å gå over Mellomfjell, da sneen fremdeles dekket all varding.

Da dessuten hele juli måned var temmelig kjølig, ble hyttene dårlig besøkt. I august måned hadde vi en del fine dager og trafikken tok seg opp noe, men for sent til å redde sesongen.

En må bare konstatere at dette er en av de dårligste sesongene en har hatt på lenge, men det skyldes ikke manglende interesse for fjellturer, men som nevnt, været får ta skylden.

Dessverre hadde vi også denne sommeren en ulykke med døden til følge. Tannlege Eg fra Oslo omkom den 4/8 på en tur mellom Schulzhytta og Hegset i Selbu.

Generalforsamling

ble holdt i Handelsstandens Hus 13. mai. 37 av foreningens medlemmer + styret var til stede.

Formannen, Eivind Kierulf, refererte dagsorden, og da ingen innsigelser mot innkallingen til generalforsamlingen var fremkommet, erklærtes forsamlingen for lovlig satt. Valgt til å undertegne protokollen ble Erling Nielsen og Reidar Jørgensen.

Formannen ønsket velkommen og leste årsberetningen. Her ble også referert resultatet av hytteutlodningen, en netto fortjeneste på kr. 17.731,49. Formannen rettet en varm takk til utlodningskomitéen og spesielt til dens formann Astrid Olsen. Formannen takket også Carl W. Gotaas for den verdifulle bistand han har ydet ved å samle inn opplysninger fra arkiv o.l. til hjelp for styret ved den påtenkte vassdragsregulering i Nedalen. Det ble opplyst at eierne av Kåsa hadde